

Η «εις τέλος» αγάπη

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης, όπως και πάντοτε, ο Κύριος είχε μπροστά Του ως παρόντα, ζωντανά και πραγματικά, τα γε-γονότα του πάθους, του Σταυρού, της Αναστάσεως και της μεταβάσεώς Του «εκ του κόσμου τούτου προς τον πατέρα». Αυτά που σκέπτεται τώρα είναι η αγάπη Του προς τους Μαθητές Του και σ' όλους τους «ιδίους» (=δικούς Του) που θα άφηνε στον κόσμο, να γίνει «εις τέλος», δηλαδή τέλεια, ολοκληρωμένη. Το ότι «εκένωσεν εαυτόν μορφήν δούλου λαβών» και ως άνθρωπος πείνασε, δίψασε, κουράστηκε, καταδιώχτηκε, κήρυξε για τη Βασιλεία Του, γέμισε την Ιουδαία με θαύματα και έκανε όσα ήταν αναγκαία για να πιστέψουν οι άνθρωποι στον αληθινό Θεό, για τον Χριστό ήταν αγάπη προς τους «ιδίους», αλλ' όχι «εις τέλος». Θα γίνει «εις τέλος», όταν καταργηθεί ο θάνατος για να ζήσει ο άν-θρωπος. Αυτός δε που μπορεί να τον καταργήσει νεκρώνοντάς τον, είναι ο ίδιος, που είναι αυτοζωή.

Ο θάνατος, ως φορέας της αμαρτίας, δεν έχει θέση στον Χρι-στό, που είναι απόλυτα αναμάρτητος. Γι' αυτό κανένας δεν μπορεί να τον επιβάλει στον Χριστό,

γιατί είναι πηγή της ζωής. Ούτε το Ιουδαϊκό Συνέδριο, ούτε ο Πιλάτος, αν δεν ήταν «δεδομένον άνωθεν». Ο Χριστός, αν ήθελε μπορούσε να τον αποφύγει. Θα ανέβει όμως στο Σταυρό και θα τον υποστεί εκουσίως διά φι-λανθρωπίαν «δι' υμάς τους ανθρώπους και διά την ημετέραν σωτηρίαν». Για να τον καταργήσει από την ανθρώπινη φύση, για να ξαναβρεί ο άνθρωπος την «εν Θεώ» ζωή. Όταν «πάντες ζήσωμεν εν Αυτώ», αυτή είναι η αγάπη Του «εις τέλος». Είναι η «μείζων» αγάπη (=η πιο μεγάλη) κατά την οποία, αυτός που αγαπά, θυ-σιάζει και τη ζωή του «υπέρ των φίλων αυτού» (Ιω. 15, 13).

Επειδή ο θάνατός Του θα καταστεί «θανάτου νέκρωσις», «σπέρμα ζωής αιωνίου», γι' αυτό τον ονομάζει «δόξαν» και «ύψωσιν». Αν μπορούσε να το ήξερε ο διάβολος, δεν θα Τον θανάτω-νε. Και όταν προσεύχεται και λέγει: «Πάτερ, δόξασόν σου τον Υιόν», σημαίνει, μη με εμποδίσεις να βαδίσω προς τον θάνατο. Όταν σταυρώνεται δοξάζεται, γιατί η ζωή Του θα γίνει ζωή των ανθρώπων. Και ο Πατέρας δοξάζεται για τον Υιό τον «εξ αυτού γεννηθέντα και ου ποιηθέντα» και που είναι όπως Αυτός: Αγαθός και φιλόανθρωπος, φως και ζωή και ανώτερος θανάτου. Γι' αυτό στην προσευχή του Υιού, ο Πατέρας απαντά: «Και εδόξασα και πάλιν δοξάσω».

Για να γίνει λοιπόν «εις τέλος» η αγάπη του Χριστού, πρέπει να ολοκληρωθεί η σωτηρία, ο άνθρωπος να ανέλθει στους ουραμούς και να πάρει τη θέση, για την οποία προοριζόταν, όταν δημιουργήθηκε από τον Θεό. Γι' αυτό ο Χριστός είναι ανάγκη να «απέλθῃ» (Ιω. 16, 7) και να «μεταβεί στον Πατέρα» Του, για να του παρουσιά-σει την ανθρώπινη φύση, που βρισκόταν στο σκοτάδι της αμαρτίας και των παθών, φωτισμένη, απαστράπτουσα, αναστημένη, σωσμένη, μέσα από σταυρό και θάνατο, νικήτρια του θανάτου και γι' αυτό δο-ξασμένη και θεωμένη. Θα μπορεί ο άνθρωπος στο πρόσωπο του Χριστού, να βλέπει διά παντός το πρόσωπο του Θεού και να βλέ-πεται από τον Θεό.

Και στη συνέχεια να χαρίσει αυτή την ελπίδα και τη χαρά στον κάθε άνθρωπο ότι είναι δυνατή η σωτηρία· ότι μπορεί ο άνθρωπος να τελειωθεί και να γίνει θεός «κατά χάριν» και να ανέλθει εκεί, όπου «πρόδρομος υπέρ ημών εισήλθεν Ιησούς» (Εβρ. 6, 20). Για το σκοπό αυτό ο Κύριός μας είναι Αρχιερέας μας προς τον Πατέρα, αλλά και παράκλητος για τον καθένα μας και «ιλασμός περί των αμαρτιών ημών».